

RAREXIE

Vergeten tas

Twee pubermeiden komen zaterdagmiddag aan bij een bushalte aan de Zuiderweg in Hoogkerk. De één fietst, de ander zit achterop en houdt zich stevig vast aan de sportieve tweewieler. Het zijn populaire types, te herkennen aan hun opgetrokken wenkbrauw, keurig aangebrachte make-up en hippe outfits. „Wat een rotfiets”, zegt de blondine als ze van het rijwiel stapt en hem lukraak tegen de halte parkeert. Uit haar zwarte jaszak trekt ze een pakje sigaretten. Ze steekt een peuk tussen haar tanden. Daar komt 'ie aangereden. Lijn 8. De deuren schuiven open. En als een soort goochelaar die een konijn uit een hoge hoed tovert, haalt de buschauffeur een papieren tas tevoorschijn. „Onze tas! Bedankt!”, zeggen de twee pubers. Blijkbaar waren ze naar de halte geracet om de bus waar ze eerder uit waren gestapt, in te halen, en hun vergeten tas op te pikken. „Oh, daar moet je die jongeman voor bedanken”, zegt de chauffeur wijzend naar zijn enige passagier. „Hé Joost!” roept het niet-rokende meisje met herkenning in haar blik. „Toch?” vraagt ze meteen daarna. „Ja”, bevestigt de passagier. Hij haalt zijn hand door zijn haar als een verlegen versie van John Travolta in Grease. De jongen en het meisje houden elkaars blik even vast. De deuren sluiten. De buschauffeur rijdt langzaam weg. Via zijn spiegel knipoogt hij vaderlijk naar de jongen. „Dat was toevallig”, zegt hij met een grijns.

Sandra Jacobs van het bewonerscomité Geen Fracking in Pieterzijl was niet verrast door de uitspraak van de Raad van State. FOTO DVHN

Frackingverbod bevestigd door RvS

PIETERZIJL De Raad van State bevestigt gisteren het 'eeuwigdurende' frackingverbod voor het gasveld Pieterzijl-Oost.

„Als de NAM het gasveld verkoopt, kan een nieuwe eigenaar ook niet meer fracken”, zegt Sandra Jacobs van het bewonerscomité Geen Fracking in Pieterzijl. „Komen daar toch weer plannen voor, dan heeft die een nieuw winningsplan nodig waar we apart bezwaar tegen kunnen maken.”

Ze is blij met de uitspraak, al zag ze die rond Pieterzijl van verre aankomen. De NAM zag om financiële redenen zelf van fracken af. Later haalde het ministerie die mogelijkheid uit het winningsplan van gasveld Pieterzijl Oost, na een kritische tussenuitspraak van de Raad van State.

„We hebben het feestje vorig jaar dus al gevierd, maar toch geeft dit een fijn gevoel. De nieuwe uitspraak bevestigt dat het hier echt niet mag, en nu krijgen we ook nog proceskosten terug”, aldus Jacobs.

Rond Pieterzijl bestond grote angst voor schade door fracken. Daarbij worden harde bodemlagen hydraulisch losgemaakt zodat er meer gas naar de oppervlakte stroomt. Op de normale manier mag de NAM tot 2024 op een gewone manier 255 miljoen m3 gas uit het veld winnen.

Voor Geen fracking in Pieterzijl is de uitspraak een optekker, maar dat betekent niet dat het comité nu wordt opgeheven. Er zijn andere problemen die minstens zoveel aandacht vragen, zegt Jacobs.

Daarbij doelt ze vooral op de nieuwe rol van de gasopslag Grijskerk (bij Kommerzijl), die nu wordt gebruikt voor industrieel gas en wordt omgebouwd voor de opslag van aardgas voor huishoudens. Voor de schade die daardoor ontstaat bestaat nog geen omgekeerde bewijslast, zoals bij het Groningenveld.

Jacobs: „Rond de gasopslag moeten burgers hoognodig ontzorgd worden. Op 11 april is duidelijk geworden dat er veel schade is die niet wordt vergoed. Het is het Groninger Gasberaad en het Staatstoezicht op de Mijnen niet gelukt om ons gerust te stellen. We proberen samen met omwonenden van de gasopslag bij Norg te voorkomen dat dingen uit de hand lopen.”

De bewonerscomités willen meer inzicht in de druk in het gasveld en de voortdurende wisselende bodemdalingen en -stijgingen, waar de NAM bijna geen informatie over deelt. „Wij dringen aan op meters om de situatie in beeld te brengen en meer onderzoeken. Je kunt hier niet zomaar verouderde modellen van andere grondsoorten gebruiken.”

Oud-vice-voorzitter GBB start adviesraad

LYANNE LEVY
BAS VAN SLUIS

GRONINGEN Oud-vice-voorzitter van de Groninger Bodem Beweging (GBB) Derwin Schorren gaat voor de Nationaal Coördinator Groningen (NCG) een bewonersadviesraad oprichten.

Die moet de NCG gevraagd en ongevraagd advies geven over de versterking van gebouwen.

Deze nieuwe adviesraad moet uit 14 bewoners uit de provincie Groningen bestaan. Het idee komt uit de koker van Schorren zelf die met het plan de NCG benaderde. De NCG is verantwoordelijk voor het versterken van huizen in het aardbevingsgebied in Groningen.

Schorren was tot vorig jaar betrokken bij de GBB, op het laatste als vice-voorzitter. Volgens hem is het niet de 'zoveelste club die zich bezighoudt met de problematiek rond aardbevingen, gaswinning en versterking'. „Zo zie ik het absoluut niet. Het Gasberaad en de GBB vliegen toch wat hoger over. De adviesraad moet bestaan uit bewoners die de NCG verrijken met de kennis die

Mensen moeten buiten eigen casus naar de kwestie kunnen kijken

zij hebben. En dan gevraagd en ongevraagd daar over adviseren.”

De oud-vice-voorzitter van de GBB vertrok uiteindelijk omdat het hem allemaal te veel werd. Schorren deed de drukke GBB-functie erbij, naast zijn fulltime baan en een studie. Avonden en weekenden in de weer, herinnert hij zich. De frase 'de bewoner centraal' heeft hij te vaak gehoord, terwijl het er in de praktijk 'niet echt van kwam'. En dat moet anders, klinkt het. „Inmiddels heb ik een eigen bedrijfje: Nieuwe Gronden. Daarmee probeer ik de top en de bodem bij elkaar te krijgen. Dat is ook het idee van de adviesraad. Het is een ultieme poging om mensen naar elkaar te laten luisteren.”

De veertien bewoners zullen een vergoeding ontvangen voor hun rol. Schorren zelf krijgt betaald voor de

uren die hij steekt in de adviesraad. „Ik steek er voor een paar maanden enkele uren in. Die uren worden inderdaad betaald.”

Daarbij moet 'de bewoner centraal worden gezet', blijkt uit een persbericht van de NCG. Dat is een wens die al lang te horen is in het aardbevingsdossier. De nieuwe leden moeten de inzet van het versterkingsbeleid evalueren en adviseren over nieuw beleid. Ze kunnen ook eigen ideeën inbrengen om de versterking te verbeteren. De NCG wil zo 'de denkkracht van bewoners benutten'. „Door rode lijnen te trekken wat er mis gaat. En groene wat juist goed gaat.”

Schorren heeft een 'specifiek profiel voor bewoners opgesteld' en die gedeeld met de NCG. Op die manier hoopt hij aan geschikte kandidaten te komen. „Mensen moeten buiten hun eigen casus naar de kwestie kunnen kijken en stukken goed kunnen lezen”, vertelt hij. Ook bewonersbegeleiders van de NCG denken mee over kandidaten. „In totaal komen we dan tot 14 mensen. Niet te groot, want het moet geen Poolse landdag worden.”

Natuurgebied beekdal Westerwolde heringericht

MARCEL LOODEN

WESTERWOLDE Na dertig jaar is de aanleg van het nieuwe, 2500 hectare grote natuurlint door Westerwolde officieel klaar. Dat feit wordt deze maand gevierd.

„En wel met een publieksdag op 21 mei”, liet projectleider Remo Rietman gisteren weten. „Dan kan iedereen het gebied fietsend, wandelend of met een kano verkennen, al dan niet onder begeleiding. De dag ervoor is er een symposium voor nodigden en zijn er excursies.”

Het nieuwe en beschermde natuurlint ligt vooral in het beekdal van de rivier de Ruiten Aa die door Westerwolde loopt. Onderdeel van het project was ook dat die rivier zijn oorspronkelijke, kronkelige loop terugkreeg. Vorige eeuw werd de loop van de rivier rechtgetrokken ten behoeve van de landbouw.

In 1992 werd met de uitvoering begonnen. Aan natuur en milieu werd steeds meer belang gehecht, daarom besloten het rijk, de provincie, gemeenten, natuurorganisaties en waterschap Westerwolde tot de herinrichting. Dat zou ook het natuurgebied Bargerveen met de Dollard verbinden.

Vervolgens werden steeds in fases stukken van het lint aangelegd en delen van de rivieroever gehermeanderd. Het project vroeg om veel overleg, ook omdat stukken boerenland werden omgezet in natuurgebied en menig boer gecompenseerd moest worden, bijvoorbeeld met grond elders. Soms stokte het project omdat de financiering niet gemakkelijk rond te krijgen was. Maar

Jan Willem Kok was een van de eerste projectleiders van het nieuwe natuurgebied bij Westerwolde. FOTO HUISMAN MEDIA

beetje bij beetje vorderde het. De organisatie Prolander, waarvoor Rietman werkt, coördineerde de uitvoering. „We hebben het laatste deel, het gebied tussen Ter Walslage en Renneborg, nu ook voltooid, en daarmee zit de klus er op”, zegt Rietman. „We zijn er tevreden over. Je ziet dat in het beekdal de natuur zich goed ontwikkelt. Mooi is ook dat in de weer kronkelende Ruiten Aa vis zich beter kan bewegen.”

Jan-Willem Kok is een van die bewoners. Hij runt de kunstenoederij Arthry in Wessinghuizen, die vlakbij de Ruiten Aa staat. „Ik werkte in de jaren 90 voor het waterschap en was toen de eerste projectleider van dit plan”, zo vertelt hij. „Westerwolde is er door de nieuwe natuur mooier op geworden. In de Ruiten Aa zie je ook weer bevers. Ik kijk uit naar de feestelijke afsluiting, onze boerderij is op 21 mei ook een pleisterplaats.”

heden zijn ook verbeterd, dat is goed voor het toerisme en economie. Belangrijk is ook dat we bij de uitvoering steeds bewoners hebben betrokken.”

Sander Droog en zijn vriendin Yvette voor het verlies van de mast en het grootzeil. FOTO ROB DROOG

Horrorscenario op de Grote Oceaan

Midden op de Grote Oceaan sloeg het noodlot toe voor de vroegere Groningse student Sander Droog en zijn Rodense vriendin Yvette Oeben. De mast van hun zeilschip Blue Beryl brak. En daar dobber je dan. ‘Het is afzien. Een horrorscenario. De golven zijn zo hoog en onvoorspelbaar.’

ROBERT JAN SPEERSTRA

Daar drijf je dan, in het grote niets. Met de Galapagoseilanden 1000 zeemijl (1850 kilometer) achter je en Frans-Polynesië 2300 zeemijl (4250 kilometer) vóór je. In een boot die nog maar één kant op kan, naar het westen. En die tergend langzaam is en bovendien instabiel. Zo wild als een dobber op onrustig water. Eind april verloor het zeiljacht Blue Beryl (een Koopmans 44) van Sander Droog en zijn vriendin Yvette Oeben zijn mast. Uit het niets brak er iets. Terwijl alle zeilen en stagen nieuw waren. De mast lag in het water en de stag op het dek, maar golven van 2,5 meter maakten het te zwaar om de mast en het grootzeil te redden. Sander en Yvette, die zelf ongedeerd waren, lieten de boel uiteindelijk afzinken. Met een klein, improviserd noodzeiltje moesten zij verder.

„We hebben dit scenario al een keer uitgedacht, maar als je het dan moet doen in het echt is het een horrorscenario. Het is afzien. De golven zijn zo hoog en onvoorspelbaar”, zegt Sander, die opgroeide in Heerenveen en later in Groningen studeerde. Yvette, net als Sander 35 jaar, komt uit Roden.

De twee leerden elkaar kennen in Amsterdam en hebben hun avontuur – een reis om de wereld in drie tot vier jaar, met vertrek in augustus 2020 – in deze stad ook uitgebreid voorbereid. Om geld te besparen en in de boot te kunnen investeren, leefden zij voor de trip al twee jaar op het schip.

„Het probleem is dat een boot zonder mast veel minder stabiel is”,

vertelt Rob Droog, de vader van Sander, vanuit Heerenveen. „Hij slingert en klotst dus op elke golf. Dat is nu het ergste, begrijp ik van hem.”

Sander zelf communiceert via satellieten. Dit gaat meestal in korte tekstberichten. Hoewel de golven soms hoog zijn en de boot oncomfortabel, zijn hij en zijn vriendin hier enigszins aan gewend geraakt, laat Sander weten.

Vanwege de heersende winden en stromingen was het onmogelijk om met het noodzeiltje terug te keren naar de Galapagoseilanden. Die lagen op het moment van het ongeluk dichterbij dan Frans-Polynesië, waar de eilandengroep Markiezen de bestemming is. ‘Dit is een van de mooiste plekken op aarde’, schrijft Sander. ‘Het is meteen ook de langste oversteek die we moesten maken. Een van de oversteken waar je je zo goed op voorbereidt.’

Zijn zoon zeilt z’n hele leven al, vertelt vader Rob. „Even was hij ontredder, toen het gebeurde. Maar al snel keek hij weer vooruit. Yvette is niet met zeilen opgegroeid en vond het erg beangstigend. Maar ook met haar gaat het beter. Het moreel is nu goed.”

Sander bericht dat hij inmiddels nog ‘maar’ 1100 zeemijl voor de boeg heeft tot het Markiezen-eiland Nuku Hiva. ‘We verwachten er binnen twaalf dagen te zijn.’ De snelheid is 4 knopen: de eigen 3 knopen plus 1 knoop stroom mee. Dit is zo’n 7 kilometer per uur. Wie snel wandelt, zou de Blue Beryl kunnen bijhouden.

Eten en drinken zijn geen probleem, meldt de oud-Heerenveener. ‘We hebben genoeg eten aan boord

‘Als we ons laten oppikken, moeten we de boot laten afzinken’

voor vier à vijf maanden. Met ons water kunnen we ongeveer twee maanden doen. Meer dan genoeg dus voor zo’n oversteek. Ook als het tegenzit. We hebben geen watermaker, maar doen zuinig aan en hebben grote tanks.’

„Wat eigenlijk het ergste is, zijn de golven”, gaat hij verder. „We hebben met dit noodtuig minder tegendruk van de wind. Daardoor gaat de boot als een dobber heen en weer. We moesten onszelf echt aan dit vreselijke gevoel gaan overgeven.”

Sander en Yvette wilden zich niet laten oppikken door bijvoorbeeld een containerschip. Zo’n schip kan hun eigen boot namelijk niet aan boord nemen, weet vader Rob Droog. „Dus dan moet je de Blue Beryl laten afzinken en ben je hem kwijt. Je droom is weg. Je trots. En het is geen goed zeemanschap en uiteraard niet goed voor het milieu.”

Om hun heen zijn walvissen te zien en af en toe drijft er een verloren container voorbij. Grote onweersbuien zijn de twee tot nu toe bespaard gebleven. „Ze varen ongeveer op de evenaar, vangen om de paar dagen verse vis en zien heel veel mooie zonsondergangen”, zegt de vader van Sander.

„We kijken met veel vertrouwen uit naar de laatste 1100 mijl”, besluit Sander zelf. ‘We krijgen veel support vanuit Nederland en van medezeilers om ons heen.’

De Blue Beryl met het noodzeiltje, zoals het nu ronddobbert in de richting van de Markiezeilanden. FOTO SANDER DROOG